

Národnostní politika a menšiny v Rumunsku

I v Rumunsku, podobně jako v Jugoslávii, se od konce války projevovale snaha po tom zajistit národnostní smír a zabezpečit menšinová práva nerumunského obyvatelstva země, které žilo převážně ve dvou historických zemích – v Sedmihradsku a ve východní části trianonskou smlouvou rozděleného Banátu, a dále pak v Maramureši, Bukovině a Dobrudži. V Sedmihradsku žila většina rumunských Maďarů se svojí zvláštní skupinou Sikulů, kteří tvoří asi 40 % rumunského maďarského národního korpusu (Maďaři ovšem obývají také Banát), kteří v některých částech Sedmihradska tvořili až 70–80 % většinu (podle sčítání obyvatelstva z roku 1977 žilo v Rumunsku 1 713 923 Maďarů, v roce 2012 1 237 746, v roce 2022 1 002 000). Sedmihradsko a Banát bylo také domovem většiny rumunských Němců (v roce 1977 359 109, v roce 2022 22 907), v Sedmihradsku žilo i nejvíce Romů (v roce 1977 v celém Rumunsku 227 398, v roce 2022 ale již 569 500). V Banátu pak žijí Srbové, a to jak pravoslavné, tak katolické víry (katolíci někdy ovšem označováni také za Charváty, sami sebe pak označují za Karašovany (cca 17 000, roku 2022), banátské katolíci Bulhaři (cca 600 k roku 2022), Slováci v roce 2002 ještě 17 200, v roce 2022 jen 10 200) a Češi z kolem 15 000 před válkou dnes po migracích do ČR jen 1 600). Česká a slovenská menšina (Slováci ovšem kromě Banátu obývají také Bihorskou a Aradskou župu – tedy historické Partium [Körösvidek], byla přítomna i v Maramureši a v Bukovině, tam ale dnes přežívají již jen její nepatrné zbytky), která ještě před válkou čítala téměř 70 000 příslušníků, ovšem z velké části repatriovala v prvních poválečných letech do Československa, k vystěhovalectví dochází i po změně režimu v 90. letech, takže její počet dramaticky poklesl. Dobrudža je domovem Turků (21 000 v roce 2022), Tatarů (18 156 v roce 2022), Rusů-Lipovanů (tzv. staroobřadníků, kteří se do liduprázdných oblastí dunajské delty lukryli před pronásledováním jako odpůrci náboženské reformy patriarchy Nikona v polovině 17. století, v roce 2022 20 000) a řecké menšiny, Maramureš a Bukovina také ukrajinské a rusínské menšiny, před válkou žila v Rumunsku také početná komunita Gagauzů, téměř 106 000, ale nutno říci, že většina gagauzského obyvatelstva žila v Besarábii, která po álce připadla Sovětskému svazu (dnešní Moldávie). Druhou světovou válku přežilo 57 % z téměř třicetivteřmilionové rumunské předválečné židovské komunity. Bezprostředně po válce byl počet rumunských Židů odhadován na téměř 430 000, podle sčítání v roce 1956 ovšem již v Rumunsku žilo pouze 144 236 Židů. Tento úbytek má na svědomí masová emigrace do Izraele, částečně ovšem také do západoevropských států (odhaduje se, že na Západ odešlo kolem 80 000 rumunských Židů). Sčítání z roku 1977 již registrovalo pouze 25 600 Židů, ve skutečnosti jich ale v Rumunsku žilo více – podle odhadů židovských organizací kolem 45 000), v roce 2002 to již bylo pouze necelých 6 000 příslušníků této menšiny, jen 2 400.

Národnostní menšiny získaly v prvních poválečných letech práva, která v předválečném Rumunsku ne vždy mohly užívat. Zcela běžná byla výuka v mateřském jazyce v menšinových školách, v místech, kde žilo více než 30 % nerumunského obyvatelstva měly také právo na soudní a občanskou administrativu v rodném jazyce aj. Tato práva byla zakotvena v tzv. Statutu rovnoprávnosti menšin z 6. února 1945, menšinová práva potvrdila i ústava vypracovaná podle sovětského vzoru, již rumunský parlament přijal v dubnu 1948.

Příkladná rumunská péče o menšiny trvala do poloviny 50. let.¹ Kromě základního a středního vzdělání v rodném jazyce byla pro největší – maďarskou menšinu otevřena v Kluži maďarská univerzita a v městech Jasy a Târgu Mureș pak fakulty s výukou v maďarštině. V

¹ Výjimky samozřejmě existovaly. Po roztržce Tita se Stalinem došlo v Banátu, který hraničí s Jugoslávií, k deportaci tzv. státně nespolehlivých menšin do Baraganské stepi ve východní Muntenii. Deportace se týkala zejména Srbů, banátských Němců (Švábů), banátských katolických Bulharů, deportováni však byli i Židé, Maďaři i státně nespolehliví Rumuni. Deportace se týkala zhruba padesáti tisíc osob, z nichž většina se mohla vrátit v roce 1956.

roce 1950 získala maďarská menšina i svoji maďarskou autonomní oblast s centrem v Târgu Mureș, v níž byla maďarština oficiálním jazykem.

Nelze ovšem říci, že by takto široce poskytovaná národnostní práva byla pouze výsledkem snahy Rumunské komunistické strany důsledně dodržovat marxisticko-leninské postuláty o komunistickém internacionalismu. Nad pravověřím rumunské strany bděl sovětský dozor a jakýkoli pokus o vlastní výklad sovětských zkušeností by měl v té době pro Rumunsko, zejména po roztržce Stalina s Titem, osudné následky. Rozdílné názory na menšinovou politiku stály ostatně politickou kariéru zřejmě nejpolupárnějšího (a také nejvzdělanějšího) rumunského komunisty té doby, Lucreția Pătrășcanu, který se zasazoval za vytvoření unitárního rumunského státu bez akcentace speciálních menšinových práv. Za tento postoj si vysloužil od J. V. Stalina nálepku rumunského šovinisty a po „jugoslávské krizi“ byl na příkaz G. Gheorgiu-Deje zatčen a uvězněn a od momentální smrti jej uchránila pouze přímluva jiné zakládající členky rumunské strany, Any Paukerové.² Rumunští komunisté se v té době jednoznačně domnívali, že rozšiřování menšinových práv přispěje ke konsolidaci země, a získání menšin na svou stranu pak také k upevnění komunistické moci. To se ostatně také stalo.

Po zajištění totální kontroly nad všemi společenskými i menšinovými organizacemi ovšem začalo docházet v rumunské menšinové politice k utahování šroubů. G. Gheorgiu-Dej po smrti J. V. Stalina začal oprašovat teorie, kvůli nimž z politiky odstranil L. Pătrășcanu. Maďarská „kontrarevoluce“ v roce 1956 pak byla signálem k zvýšenému dozoru nad maďarskou menšinou. Jakkoli ještě nová ústava z roku 1965 potvrzuje menšinám všechna práva, v praxi začíná docházet k jejich postupnému omezování s cílem přetvořit Rumunsko v homogenní národní stát s jediným rumunským „socialistickým národem“. Táž ústava také charakterizovala Rumunsko jako jednotný stát. Do takového ovšem nespádají autonomie, a tak byla v roce 1966 maďarská autonomní oblast zrušena.

Ke konci své vlády začal G. Gheorgiu-Dej rozvolňovat vztahy se SSSR a využívat naopak rumunského nacionalismu k větší samostatnosti země. V této jeho politice pak pokračoval i jeho nástupce, Nicolae Ceaușescu. Na vnitrostátní rovině se tato politika projevovala stále větším omezováním menšinových práv (a také trváním na industrializaci země, které měla zajistit její nezávislost), navenek pak v omezování vlivu SSSR, k čemuž Ceaușescu využíval jak spolupráce se socialistickými zeměmi stojícími mimo sovětský blok (zejména s Čínou, ale také s Albánií a v menší míře s Jugoslávií), tak se zeměmi třetího světa a také sbližování se Západem. Tlak na menšiny poněkud ustal v důsledku sovětské invaze do Československa, kterou Ceaușescu odmítl a potřeboval proto získat podporu lidu proti případnému sovětskému nebezpečí, po roce 1971 se však snaha o „vybudování“ jednotného socialistického rumunského národa rozjela naplno.

Nejdříve se politika asimilace menšin pochopitelně projevovala v menšinovém školství a v menšinových kulturních organizacích. To se ocitlo v troskách již na konci vlády Gheorgiu-Deje. Zničen byl celý systém školské sítě s maďarským vyučovacím jazykem: maďarská univerzita v Kluži byla spojena s univerzitou rumunskou, samostatné fakulty byly uzavřeny. V Sedmihradsku pak rumunský režim v 70. letech prováděl politiku rumunizace, při níž podporoval přistěhovalectví rumunských rodin z Valašska a Moldavska. Tímto způsobem se v Sedmihradsku procentuálně zvětšil počet rumunského obyvatelstva z 32 % v roce 1975 na 49 % v roce 1989.

S cílem rozbití kompaktního maďarského osídlení a vůbec oslabení povědomí o národní specifičnosti jednotlivých menšin měla být uskutečněna tzv. politika systematizace, s níž přišel Ceaușescu v 80. letech, byť její kontury byly plánovány již v letech šedesátých.

² Popravě nakonec Lucrețiu Pătrășcanu ale stejně neušel, paradoxně ovšem až po Stalinově smrti. G. Gheorghiu Dej se totiž obával, že by noví sovětskí vůdci mohli tohoto populárního komunistu rehabilitovat a případně jej postavit i do čela rumunské strany, a proto nařídil v květnu 1954 jeho exekuci.

Plán předpokládal podstatné snížení počtu stávajících venkovských obcí (tedy vlastně jejich likvidaci) a soustředění vesnických obyvatel do jakýchsi střediskových obcí, kde by obyvatelstvo žilo v několikapatrových panelácích. Každá středisková obec měla mít základní občanské vybavení, jako je klinika, sportovní a kulturní areál, obchodní středisko apod. Do prosince 1989 systemizace konkrétně ohrozila asi sedmdesát obcí. V praxi ale vypadala tak, že na venkově stavbaři postavili ohavné „kolektivní domy“, mnohdy bez vody, kanalizace, koupelen... Jako nejlepší cesta k záchraně většiny z postižených vesnic se ukázala apatická nevykonnost režimu, který prostě nebyl schopen tak rozsáhlou akci zajistit.

Kurz k homogenizaci rumunského národního státu pravděpodobně nejdramatičtěji zasáhl německou menšinu, a to jak tzv. dunajských Švábů (Donauschwaben), tak sedmihradských Sasů (Siebenbürger Sachsen). V počátcích se ovšem na dramatickém úbytku německé menšiny v Rumunsku podílela Rudá armáda, která v roce 1945 deportovala na nucené práce do SSSR více než 150 000 Němců, z nichž se do vlasti vrátila jen polovina. Po uzavření diplomatických styků s Německou spolkovou republikou se mnozí rumunští Němci osmělili podat žádost o vystěhování. Politika rumunského režimu byla v této věci proměnlivá, nicméně mezi lety 1952–1977 se snížil procentuální podíl německého obyvatelstva v Rumunsku z 2,2 % na 1,6 %. V roce 1978 uzavřela rumunská vláda s NSR speciální dohodu, podle níž se mohlo ročně z Rumunska vysídlit 11 000 Němců, s tím, že za každého emigranta západoněmecká vláda vyplatí Rumunsku 8 000 marek! Z 569 tisíc Němců, žijících v Rumunsku v roce 1940, jich tak v roce 1992 v zemi zbývalo méně než 120 000. Vysídlování německé menšiny však nepřestalo ani po změně režimu, takže podle posledního sčítání obyvatelstva v roce 2012 zůstává v Rumunsku již jen 36 900 Němců, v roce 2022 jen něco přes 20 000, jak v Sedmihradsku, tak v Banátu!

Také situace maďarské menšiny byla čím dál složitější. V letech 1981–1985 uprchlo do sousedního Maďarska na 50 000 lidí i svědomím toho, že jejich přistěhování by znamenalo dlouholetý těžký žalář. Proti zhoršování postavení rumunských Maďarů protestovala u OSN i maďarská vláda. Rumunskou menšinovou politiku odsoudila v roce 1983 i vláda USA a o rok později také Evropský parlament. Rumunský vztah k Maďarsku se zhoršil poté, co maďarská vláda v roce 1988 rozhodla poskytovat maďarským utečencům z Rumunska status politických uprchlíků ve smyslu Ženevské dohody z roku 1986. V květnu 1988 navštívil Bukurešť sovětský vůdce M. Gorbačov a marně Ceaușeska varoval, že je potřeba respektovat menšinová práva. Je historickým paradoxem, že to byl nakonec příslušník maďarské menšiny, protestantský pastor Lászlo Tökös, jenž měl být pro svoji obranu práv maďarské menšiny a vůbec kritiku režimu přeložen z Temešváru, jehož obrana zahájila revoluci, která vedla ke svržení komunistického režimu...